

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnik u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi šutnje uprave, u sjednici vijeća održanoj dana 12. veljače 2020.

r i j e š i o j e

I. Upravni spor se obustavlja.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi trošak upravnog spora u iznosu 2500,00 kn.

Obrazloženje

Tužitelj je Sudu podnio tužbu u kojoj navodi da tuženik nije riješio njegovu žalbu koju je izjavio protiv rješenja Grada Z., KLASA: 008-02/17-002/181, URBROJ: 251-02-02/014-19-51 od 3. listopada 2019. godine, kojim je odbijen njegov zahtjev za pristup informacijama broj: 17-1060/17-13-99.

Predlaže ovom Sudu da naredi tuženiku donijeti odluku o žalbi i potražuje trošak upravnog spora.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je donio rješenje, KLASA: UP/II-008-07/19-01/756, URBROJ: 401-01/06-19-3 od 6. prosinca 2019. godine, koje dostavlja u prilogu odgovora na tužbu. Stoga predlaže ovom Sudu da obustavi postupak.

U odnosu na prijedloge tužitelja, smatra da nema razloga za održavanjem ročišta, obzirom da je žalba riješena, a u odnosu na potraživanje troška postupka, stava je da tužitelj svojim intenzivnim podnošenjem zahtjeva, a isto tako i tijela javne vlasti koja na zahtjeve nisu odgovarala ili su opravdano ili neopravdano odbijala zahtjeve tužitelja, isprovocirali i doprinijeli nemogućnosti poštivanja rokova od strane tuženika. Ističe činjenicu da je tijekom 2017. godine tužitelj podnio 464 žalbe i pokrenuo 99 upravnih sporova, a u 2018. godini 210 žalbi te pokrenuo 155 upravnih sporova. Uz činjenicu da tužitelj ne koristi odvjetničke usluge u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku, već samo kada se obraća tužbom Sudu, postavlja se pitanje je li tužitelj intenzivnim podnošenjem zahtjeva za pristup informacijama, nakon toga podnošenjem žalbi i iscrpljivanjem kapaciteta ureda financiranog od strane

poreznih obveznika, a zatim traženjem naknade odvjetničkih troškova, prešao granicu prihvatljivog i bona fide disponiranja pravom tužitelja da ostvari svoje pravo, jer na navedeni način zapravo dovodi do onemogućavanja funkcioniranja pravnog sustava. Navodi odredbu članka 79. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), koji propisuje da troškove spora čine opravdani izdaci učinjeni u tijeku ili u povodu spora. Stoga postavlja pitanje opravdanosti dosuđivanja troškova sastava tužbe po odvjetniku tužitelja te za njegov rad, a zbog nedonošenja pojedinačne odluke od strane drugostupanjskog tijela obzirom da je uz takvu tužbu potrebno samo priložiti dokaz o izjavljanju žalbe u smislu članka 25. Zakona o pravu na pristup informacijama.

Obustavljanjem upravnog postupka ne može se smatrati da je tužitelj uspio u sporu pa mu temeljem toga ne bi trebalo dosuditi trošak. Smatra da se opisani slučaj ne može podvesti pod odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-III-2086/2018 od 9. travnja 2019. godine i broj: U-III-2279/2019 od 9. travnja 2019. godine.

Ukazuje na mogućnost zlouporabe procesnih odredbi Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15.), imajući na umu da Zakonom nije ograničen broj zahtjeva za ostvarivanje prava na pristup informacijama koje korisnik prava može uputiti i na oko 6000 tijela javne vlasti te da se u postupcima ne plaćaju ni upravne ni sudske pristojbe. Povećanje broja žalbi odnosno tužbi zbog nerješavanja žalbi, uz angažiranje odvjetnika (iako je u slučajevima nerješavanja žalbi dovoljno navesti da žalba nije riješena pa nije potrebna stručna pomoć odvjetnika), dovodi do štete u ostvarivanju prava drugih korisnika u vidu ostvarivanja materijalne koristi iz državnog proračuna, čime se gubi smisao i svrha ostvarivanja ustavnog prava na pristup informacijama. Ukazuje da je tužitelj do sada samostalno podnosio tužbe te nijedna tužba nije bila neuredna ili na drugi način nepodobna za odlučivanje. Tužitelj je i bez pravne pomoći proširivao tužbene zahtjeve tražeći poništavanje u međuvremenu donesenog rješenja (sukladno pravnom shvaćanju Suda), što dovodi do zaključka da svrha angažiranja odvjetnika u konkretnim slučajevima nije u ostvarivanju Ustavom zajamčenog prava na pristup informacijama, nego u potraživanju troškova spora. Predlaže Sudu da odbije zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora i donese odluku da svaka stranka snosi svoje troškove.

U svom očitovanju na odgovor na tužbu tužitelj navodi pravna shvaćanja iz rješenja Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-81/18 od 12. rujna 2019. godine, kojeg dijelom i citira. Navodi da tuženik u odgovoru na tužbu nije osporio odlučne činjenice, a u odnosu na navode tuženika koji se odnose na potraživanje troška upravnog spora postavlja pitanje korištenja proračunskih sredstava od strane Povjerenika za informiranje, radi čega takvi navodi predstavljaju poticanje na stavljanje u nepovoljni položaj po osnovi obrazovanja i/ili društvenog položaja – diskriminaciju u smislu članka 4. stavak 1. Zakona o suzbijanju diskriminacije („Narodne novine“, broj: 85/08. i 112/12.).

Odredbom članka 43. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda RH i 29/17., dalje: ZUS) propisano je da će sud obustaviti spor ako tuženik u tijeku spora u cijelosti postupi prema tužbenom zahtjevu.

Tužbenim zahtjevom, tužitelj je u smislu odredbe članka 22. stavka 2. točke 2. ZUS-a zahtijevao donošenje pojedinačne odluke koja nije donesena u propisanom roku. Budući da je tuženik u tijeku upravnog spora takvu odluku donio, ispunjeni su uvjeti iz naprijed citirane odredbe članka 43. stavka 1. ZUS-a za obustavu upravnog spora pa je sukladno odredbi članka 46. stavka 1. točke 2. ZUS-a riješeno kao pod točkom I. izreke.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora Sud nalazi osnovanim na temelju odredbe članka 79. stavka 1. ZUS-a. Za ocjenu opravdanih troškova nisu od utjecaja okolnosti koje

navodi tuženik, što je već izraženo stajalište, primjerice u odluci ovog suda UsII-554/19-4 od 15. siječnja 2020., i UsII-561/19-5 od 9. siječnja 2020.

U Zagrebu 12. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.